

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Marie Turkové a soudců JUDr. Dagmar Nygrínové a JUDr. Jiřího Pally v právní věci žalobce: **J. P.**, proti žalovanému: **Krajský úřad Středočeského kraje**, se sídlem Zborovská 11, Praha 5, o kasační stížnosti žalobce proti usnesení Městského soudu v Praze ze dne 21. 10. 2010, č. j. 8 Ca 34/2010 - 43 (na stejnopisech uvedeno č. j. 8 A 34/2010 - 43), a o kasační stížnosti žalobce proti usnesení Krajského soudu v Praze ze dne 11. 5. 2010, č. j. 44 A 8 /2010 - 18,

takto:

I. Usnesení Městského soudu v Praze ze dne 21. 10. 2010, č. j. 8 Ca 34/2010 - 43, **se zrušuje** a věc **se vrací** tomuto soudu k dalšímu řízení.

II. Kasační stížnost proti usnesení Krajského soudu v Praze ze dne 11. 5. 2010, č. j. 44 A 8 /2010 - 18, **se odmítá.**

III. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

Žalovaný rozhodnutím ze dne 15. 12. 2009, č. j. 183461/2009/KUSK, zamítl odvolání žalobce a potvrdil usnesení Magistrátu města Kladna ze dne 21. 10. 2009, č. j. P 152/08/Dr, kterým bylo žalobci podle § 38 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů, odepřeno nahlédnout do spisu sp. zn. P 152/08/Dr v přestupkové věci M. V.

Žalobu proti tomuto rozhodnutí podal žalobce u Krajského soudu v Praze, kde jí byla přidělena spisová značka 44 A 8/2010. Krajský soud v Praze usnesením ze dne 2. 2.

2010, č. j. 44 A 8/2010 - 3, postoupil věc Městskému soudu v Praze jako soudu místně příslušnému a po právní moci usnesení spis dne 9. 2. 2010 tomuto soudu odeslal.

Dne 10. 2. 2010 byla Krajskému soudu v Praze doručena kasační stížnost žalobce proti usnesení o postoupení věci.

Městský soud v Praze obdržel spis dne 11. 2. 2010 a přidělil mu spisovou značku 8 A 34/2010. Následně žalobce poučil o složení senátu a vyzval k předložení napadeného správního rozhodnutí. Usnesením ze dne 15. 3. 2010, č. j. 8 A 34/2010 - 7, Městský soud v Praze žalobce vyzval k zaplacení soudního poplatku za žalobu ve výši 2000 Kč ve lhůtě deseti dnů od doručení usnesení a poučil jej, že nebude-li soudní poplatek ve stanovené lhůtě zaplacen, bude řízení před soudem zastaveno.

Dne 23. 3. 2010 Městský soud v Praze po telefonické dohodě zaslal Krajskému soudu v Praze jeho spis sp. zn. 44 A 8/2010.

Krajský soud v Praze usnesením ze dne 30. 4. 2010, č. j. 44 A 8/2010 - 13, vyzval žalobce, aby ve lhůtě tří dnů od doručení usnesení zaplatil soudní poplatek za kasační stížnost ve výši 3000 Kč, dále aby ve lhůtě deseti dnů od doručení usnesení soudu předložil plnou moc udělenou zástupci pro řízení o kasační stížnosti, případně aby v téže lhůtě podal návrh na ustanovení advokáta soudem. Soud současně žalobce poučil, že nebude-li soudní poplatek ve stanovené lhůtě zaplacen, bude řízení o kasační stížnosti zastaveno, a v případě nedoložení plné moci bude kasační stížnost odmítnuta.

Žalobce v podání ze dne 6. 5. 2010 uvedl, že požadavek na zaplacení soudního poplatku je zmatečný, neboť jeho stížnost byla vyřízena tím, že Městský soud v Praze postoupil věc zpět Krajskému soudu v Praze, požadavek vyslovený v kasační stížnosti tak byl vyřešen.

Krajský soud v Praze usnesením ze dne 11. 5. 2010, č. j. 44 A 8 /2010 - 18, řízení o kasační stížnosti zastavil, toto usnesení bylo žalobci doručeno do vlastních rukou dne 17. 5. 2010. Dne 21. 6. 2010 odeslal Krajský soud v Praze spis Městskému soudu v Praze.

Žalobce mezitím zaslal Městskému soudu v Praze své podání ze dne 19. 3. 2010, jímž reagoval na výzvu k zaplacení soudního poplatku za žalobu. Konstatoval, že řízení je osvobozeno od soudních poplatků, návrh na osvobození podle § 11 odst. 1 písm. g) zákona č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích, ve znění pozdějších předpisů, uplatnil již v žalobě. Podotkl, že podal kasační stížnost proti usnesení Krajského soudu v Praze ze dne 2. 2. 2010, č. j. 44 A 8/2010 - 3, jímž byla věc postoupena Městskému soudu v Praze, a tato kasační stížnost dosud nebyla vyřízena. Výzvu k zaplacení soudního poplatku proto žalobce považoval za předčasnou. Současně vznesl námitku podjatosti soudce JUDr. Slavomíra Nováka.

Nejvyšší správní soud usnesením ze dne 25. 8. 2010, č. j. Nao 52/2010 - 37, vyslovil, že soudce Městského soudu v Praze JUDr. Slavomír Novák není vyloučen z projednávání a rozhodnutí právní věci vedené u Městského soudu v Praze pod sp. zn. 8 A 34/2010.

Městský soud v Praze poté usnesením ze dne 21. 10. 2010, č. j. 8 Ca 34/2010 - 43 (na stejnopisech uvedeno č. j. 8 A 34/2010 - 43), řízení o žalobě zastavil a rozhodl dále, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení. V odůvodnění soud uvedl, že žalobce současně s podáním žaloby nesplnil svou poplatkovou povinnost, proto jej soud usnesením ze dne 15. 3. 2010 vyzval k zaplacení soudního poplatku. Na tuto výzvu reagoval žalobce vznesením námitky podjatosti předsedy senátu, o které rozhodl Nejvyšší správní soud. Městský soud v Praze konstatoval, že výzva k zaplacení soudního poplatku byla žalobci doručena do vlastních rukou dne 23. 3. 2010. Žalobce ve stanovené lhůtě poplatek nezaplatil, proto soud podle § 47 písm. c) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s."), ve spojení s § 9 odst. 1 zákona č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích, ve znění pozdějších předpisů, řízení zastavil.

Toto usnesení napadl žalobce (dále jen „stěžovatel") kasační stížností a namítal, že vše je naprosto nezákonné a zmatečné. Poukázal na to, že žalobu podal u Krajského soudu v Praze, který věc nezákonně postoupil Městskému soudu v Praze. Kasační stížnost proti usnesení o postoupení věci nebyla podle stěžovatele dosud vyřízena. Stěžovatel zdůraznil, že dne 19. 3. 2010 sdělil Městskému soudu v Praze, že se tento soud řízení ujal nezákonně. Zmatečnost postupu soudů dokládá to, že Městský soud v Praze usnesením ze dne 15. 3. 2010 požadoval zaplacení soudního poplatku 2000 Kč a poté Krajský soud v Praze usnesením ze dne 30. 4. 2010 požadoval zaplacení soudního poplatku 3000 Kč ve věci kasační stížnosti proti usnesení o postoupení věci. Stěžovatel navrhl, aby Nejvyšší správní soud napadené usnesení zrušil včetně usnesení Krajského soudu v Praze ze dne 30. 4. 2010, č. j. 44 A 8/2010 - 13, a usnesení Krajského soudu v Praze ze dne 11. 5. 2010, č. j. 44 A 8 /2010 - 18, v němž je nepravdivě uvedeno, že stěžovatel vzal kasační stížnost zpět.

V podání ze dne 21. 1. 2011 stěžovatel zopakoval, že Krajský soud v Praze věc nezákonně postoupil Městskému soudu v Praze, kasační stížnost proti tomuto usnesení není dosud vyřízena. Městský soud v Praze se nezákonně ujal řízení výzvou k zaplacení soudního poplatku za žalobu, což stěžovatel podáním ze dne 19. 3. 2010 odmítl. To podle stěžovatele zapříčinilo, že se věci opětovně chopil Krajský soud v Praze, který jej vyzval k zaplacení soudního poplatku za kasační stížnost proti usnesení o postoupení věci. Namítal nezákonnost usnesení Krajského soudu v Praze o zastavení řízení o kasační stížnosti a poukazoval na to, že v jeho podání ze dne 7. 5. 2010 se o žádném zpětvzetí nemluví. Stěžovatel dále uvedl, že napadené usnesení Městského soudu v Praze je nezákonné také z důvodu vyloučení soudců podle § 8 s. ř. s. a bylo vydáno nepříslušným soudem.

Nejvyšší správní soud posoudil obsah kasační stížnosti a shledal, že směřuje proti usnesení Městského soudu v Praze ze dne 21. 10. 2010 o zastavení řízení o žalobě a dále proti usnesení Krajského soudu v Praze ze dne 11. 5. 2010 o zastavení řízení o kasační stížnosti. Stěžovatel sice napadá rovněž usnesení Krajského soudu v Praze ze dne 30. 4. 2010, jímž byl vyzván k zaplacení soudního poplatku za kasační stížnost, nicméně o kasační stížnosti proti tomuto usnesení Nejvyšší správní soud nemůže za dané procesní situace rozhodovat, neboť předmětné usnesení bylo vydáno v průběhu již pravomocně skončeného řízení.

Nejprve se Nejvyšší správní soud zabýval kasační stížností proti usnesení Městského soudu v Praze ze dne 21. 10. 2010 o zastavení řízení o žalobě. Kasační stížnost shledal

přípustnou, neboť podle jeho konstantní judikatury *„[V] řízení o kasační stížnosti proti usnesení městského, resp. krajského soudu, o zastavení řízení pro nezaplacení soudního poplatku za předchozí kasační stížnost by trvání na splnění poplatkové povinnosti znamenalo řetězení řešeného problému a ve svém důsledku by popíralo smysl samotného řízení. Tato okolnost proto sama o sobě nemůže bránit projednání věci a vydání meritorního rozhodnutí.“* (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 4. 2007, č. j. 9 As 3/2007 - 77, www.nssoud.cz).

Nejvyšší správní soud posoudil důvodnost kasační stížnosti proti usnesení Městského soudu v Praze ze dne 21. 10. 2010 v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů; zkoumal přitom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 2 a 3 s. ř. s.).

Podle § 109 odst. 3 s. ř. s. *Nejvyšší správní soud je vázán důvody kasační stížnosti; to neplatí, bylo-li řízení před soudem zmatečné [§ 103 odst. 1 písm. c)] nebo bylo zatíženo vadou, která mohla mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé, anebo je-li napadené rozhodnutí nepřezkoumatelné [§ 103 odst. 1 písm. d)], jakož i v případech, kdy je rozhodnutí správního orgánu nicotné.*

Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že řízení před Městským soudem v Praze bylo zatíženo vadou, která mohla mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé.

Podle § 36 odst. 1 s. ř. s. *účastníci mají v řízení rovné postavení. Soud je povinen poskytnout jim stejné možnosti k uplatnění jejich práv a poskytnout jim poučení o jejich procesních právech a povinnostech v rozsahu nezbytném pro to, aby v řízení neutrpěli újmu.*

Povinnosti stanovené v citovaném ustanovení Městský soud v Praze nedostál, neboť napadené usnesení o zastavení řízení o žalobě bylo z pohledu stěžovatele zcela neočekávaným a překvapivým krokem. Toto usnesení bylo vydáno po více než půl roce od výzvy k zaplacení soudního poplatku, aniž stěžovatel v té chvíli mohl vůbec vědět, že řízení je vedeno u Městského soudu v Praze.

Z obsahu soudního spisu je zřejmé, že řízení bylo vedeno velmi nepřehledně a stěžovateli nebylo v průběhu řízení známo, v jaké fázi se řízení nachází, ani u kterého soudu a z jakého důvodu se jeho věc nachází. Příčinou této nepřehlednosti byl postup Krajského soudu v Praze, který po vydání usnesení o postoupení věci předčasně odeslal spis Městskému soudu v Praze, aniž vyčkal na případnou kasační stížnost proti tomuto usnesení, ačkoliv stěžovatele o možnosti uplatnění tohoto opravného prostředku řádně poučil. Po doručení kasační stížnosti si tak musel spis vyžádat zpět, což si stěžovatel nesprávně vyložil jako vyhovění požadavku vzneseného v kasační stížnosti proti usnesení o postoupení věci.

Městský soud v Praze po prvním obdržení spisu učinil nezbytné úkony, tedy poučil účastníky řízení o složení senátu, vyzval stěžovatele k předložení napadeného správního rozhodnutí a k zaplacení soudního poplatku. Na tuto výzvu stěžovatel reagoval podáním ze dne 19. 3. 2010, ve kterém zmínil svou kasační stížnost proti usnesení Krajského soudu v Praze o postoupení věci, která dosud nebyla vyřízena; výzvu k zaplacení soudního poplatku proto považoval za předčasnou.

Tímto podáním stěžovatele se Městský soud v Praze podle názoru Nejvyššího správního soudu dostatečně nezabýval, jinak by musel přisvědčit závěru stěžovatele o předčasnosti výzvy k zaplacení soudního poplatku v situaci, kdy stěžovatel včasným opravným prostředkem zpochybnil místní příslušnost soudu, který tuto výzvu vydal. Stejně tak by si Městský soud v Praze musel všimnout žádosti stěžovatele o osvobození od soudních poplatků, resp. odkazu na obsah žaloby, která tuto žádost obsahuje.

Podle § 36 odst. 3 s. ř. s. *účastník, který doloží, že nemá dostatečné prostředky, může být na vlastní žádost usnesením předsedy senátu osvobozen od soudních poplatků. Dospěje-li však soud k závěru, že návrh zjevně nemůže být úspěšný, takovou žádost zamítne. Přiznané osvobození kdykoliv za řízení odejme, popřípadě i se zpětnou účinností, jestliže se do pravomocného skončení řízení ukáže, že poměry účastníka přiznané osvobození neodůvodňují, popřípadě neodůvodňovaly.*

Podle konstantní judikatury Nejvyššího správního soudu *„[Ú]častník řízení, který požádal o osvobození od soudních poplatků (§ 36 odst. 3 s. ř. s.) a který byl soudem řádně poučen (§ 36 odst. 1 s. ř. s.), je povinen uvést a prokázat veškeré skutečnosti rozhodné pro posouzení žádosti. Vyplyne-li z uvedených údajů či obsahu spisu, že jsou nevěrohodné, popř. neúplné, soud žádost zamítne.“* (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 8. 2009, č. j. 1 As 39/2009 - 88, publikovaný ve Sbírce rozhodnutí Nejvyššího správního soudu pod č. 1962/2010, www.nssoud.cz).

Stěžovatel mimo jakoukoliv pochybnost vznesl v žalobě žádost o osvobození od soudních poplatků, o které Městský soud v Praze nerozhodl. Skutečnost, že stěžovatel v této žádosti odkazuje na § 11 odst. 1 písm. g) zákona o soudních poplatcích, který v projednávané věci nelze aplikovat, nezbavuje Městský soud v Praze povinnosti o podané žádosti rozhodnout, a to ještě před zastavením řízení z důvodu nezaplacení soudního poplatku.

Pokud by stěžovatel na výzvu soudu doložil, že splňuje podmínky pro osvobození od soudních poplatků a soud by jeho žádosti vyhověl (rozhodnutí soudu nemůže Nejvyšší správní soud předjímat), nebylo by již možné zastavit řízení pro nezaplacení soudního poplatku. Rozhodnutí o žádosti, kterou Městský soud v Praze nezákonně pominul, má tedy nepopiratelný vliv na další postup a rozhodnutí v této věci.

K námitce stěžovatele, že napadené usnesení Městského soudu v Praze bylo vydáno nepříslušným soudem, Nejvyšší správní soud poukazuje na § 7 odst. 2 s. ř. s. Podle tohoto ustanovení, *nestanoví-li tento nebo zvláštní zákon jinak, je k řízení místně příslušný soud, v jehož obvodu je sídlo správního orgánu, který ve věci vydal rozhodnutí v posledním stupni nebo jinak zasáhl do práv toho, kdo se u soudu domáhá ochrany.*

Stěžovatel podal žalobu proti rozhodnutí Krajského úřadu Středočeského kraje, který sídlí na území hlavního města Prahy, což zakládá místní příslušnost Městského soudu v Praze, nikoliv Krajského soudu v Praze, jak se mylně domnívá stěžovatel. Uvedené námitce proto Nejvyšší správní soud nepřisvědčil.

Nejvyšší správní soud nemohl přisvědčit ani námitce stěžovatele, že dosud nebylo rozhodnuto o jeho kasační stížnosti proti usnesení Krajského soudu v Praze o postoupení věci Městskému soudu v Praze. O této kasační stížnosti totiž rozhodl sám Krajský soud v Praze, který usnesením ze dne 11. 5. 2010, č. j. 44 A 8 /2010 - 18, řízení zastavil z důvodu zpětvzetí.

Za důvodnou nepovažoval Nejvyšší správní soud ani námitku, že o věci rozhodoval vyloučený soudce, resp. vyloučení soudci. Tuto námitku stěžovatel nijak blíže neupřesnil, proto může Nejvyšší správní soud toliko obecně konstatovat, že z obsahu spisu neplynou žádné indicie, které by tomuto tvrzení stěžovatele nasvědčovaly. Navíc Nejvyšší správní soud již usnesením ze dne ze dne 25. 8. 2010, č. j. Nao 52/2010 - 37, vyslovil, že soudce Městského soudu v Praze JUDr. Slavomír Novák není vyloučen z projednávání a rozhodnutí právní věci vedené u Městského soudu v Praze pod sp. zn. 8 A 34/2010.

Nejvyšší správní soud uzavírá, že zastavil-li Městský soud v Praze řízení pro nezaplacení soudního poplatku, aniž rozhodl o žádosti o osvobození od soudního poplatku za toto řízení, porušil právo stěžovatele na přístup k soudu (*denegatio iustitiae)* a řízení zatížil zásadní vadou způsobující nezákonnost jeho rozhodnutí. K obdobným závěrům dospěl Nejvyšší správní soud již v rozsudku ze dne 10. 10. 2008, č. j. 4 Ads 82/2008 - 27, www.nssoud.cz. Nezákonnost rozhodnutí Městského soudu v Praze způsobuje také skutečnost, že napadené usnesení o zastavení žalobního řízení bylo s ohledem na dosavadní průběh řízení pro stěžovatele překvapivým rozhodnutím, tedy soud porušil svou poučovací povinnost.

Za dané procesní situace Nejvyššímu správnímu soudu nezbylo, než usnesení Městského soudu v Praze ze dne 21. 10. 2010, č. j. 8 Ca 34/2010 - 43, podle § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s. pro jeho nezákonnost zrušit a věc vrátit Městskému soudu v Praze k dalšímu řízení. Ke zjištěné vadě řízení musel Nejvyšší správní soud přihlédnout z úřední povinnosti.

Podle § 110 odst. 3 s. ř. s., *zruší-li Nejvyšší správní soud rozhodnutí krajského soudu a vrátí-li mu věc k dalšímu řízení, je krajský soud vázán právním názorem vysloveným Nejvyšším správním soudem ve zrušovacím rozhodnutí.*

Na Městském soudu v Praze nyní bude, aby rozhodl o žádosti stěžovatele o osvobození od soudního poplatku za řízení o žalobě. V dalším řízení bude Městský soud v Praze rovněž dbát na to, aby se vyvaroval chyb v psaní a originál i stejnopisy svých rozhodnutí označoval správným číslem jednacím.

Nejvyšší správní soud se dále zabýval kasační stížností stěžovatele proti usnesení Krajského soudu v Praze ze dne 11. 5. 2010, č. j. 44 A 8 /2010 - 18, kterým bylo zastaveno řízení o kasační stížnosti proti usnesení o postoupení věci Městskému soudu v Praze.

Kasační stížnost proti usnesení Krajského soudu v Praze ze dne 11. 5. 2010 je opožděná.

Z obsahu soudního spisu Nejvyšší správní soud zjistil, že napadené usnesení Krajského soudu v Praze bylo stěžovateli doručeno do vlastních rukou dne 17. 5. 2010.

Podle § 106 odst. 2 s. ř. s. *kasační stížnost musí být podána do dvou týdnů po doručení rozhodnutí, a bylo-li vydáno opravné usnesení, běží tato lhůta znovu od doručení tohoto usnesení. Osobě, která tvrdí, že o ní soud nesprávně vyslovil, že není osobou zúčastněnou na řízení, a osobě, která práva osoby zúčastněné na řízení uplatnila teprve po vydání napadeného rozhodnutí, běží lhůta k podání kasační stížnosti ode dne doručení rozhodnutí poslednímu z účastníků. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.*

Napadené usnesení Krajského soudu v Praze obsahuje řádné poučení o lhůtě k podání kasační stížnosti, ve kterém je v souladu s § 106 odst. 2 s. ř. s. správně uvedeno, že proti tomuto usnesení lze podat kasační stížnost k Nejvyššímu správnímu soudu; kasační stížnost se podává u Krajského soudu v Praze ve lhůtě do dvou týdnů po doručení tohoto usnesení.

Podle § 40 odst. 1 s. ř. s. *lhůta stanovená tímto zákonem, výzvou nebo rozhodnutím soudu počíná běžet počátkem dne následujícího poté, kdy došlo ke skutečnosti určující její počátek. To neplatí o lhůtách stanovených podle hodin.*

Podle § 40 odst. 2 s. ř. s. *lhůta určená podle týdnů, měsíců nebo roků končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje s dnem, který určil počátek lhůty. Není-li takový den v měsíci, končí lhůta uplynutím posledního dne tohoto měsíce.*

Jak již bylo výše uvedeno, napadené usnesení Krajského soudu v Praze bylo stěžovateli doručeno v pondělí dne 17. 5. 2010. Lhůta dvou týdnů k podání kasační stížnosti počala běžet v úterý dne 18. 5. 2010 (§ 40 odst. 1 s. ř. s.) a skončila v pondělí dne 31. 5. 2010 (§ 40 odst. 2 s. ř. s.).

Podle § 40 odst. 4 s. ř. s. *lhůta je zachována, bylo-li podání v poslední den lhůty předáno soudu nebo jemu zasláno prostřednictvím držitele poštovní licence, popřípadě zvláštní poštovní licence anebo předáno orgánu, který má povinnost je doručit, nestanoví-li tento zákon jinak.*

K zachování lhůty pro podání kasační stížnosti bylo třeba, aby nejpozději dne 31. 5. 2010 byla kasační stížnost předána soudu, nebo soudu zaslána prostřednictvím držitele poštovní licence, popř. zvláštní poštovní licence, anebo předána orgánu, který má povinnost podání doručit. Z obsahu spisu však vyplývá, že kasační stížnost byla podána k doručení Městskému soudu v Praze na poště X K. 5 až dne 4. 11. 2010, tedy opožděně; zmeškání lhůty nelze prominout.

Nejvyšší správní soud proto kasační stížnost stěžovatele proti usnesení Krajského soudu v Praze ze dne 11. 5. 2010, č. j. 44 A 8 /2010 - 18, odmítl podle § 46 odst. 1 písm. b) s. ř. s. ve spojení s ustanovením § 120 téhož zákona, neboť byla podána opožděně.

Za dané procesní situace Nejvyšší správní soud nemohl posoudit důvodnost námitky stěžovatele, zda skutečně vzal kasační stížnost proti usnesení o postoupení věci zpět, či nikoliv.

O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti rozhodl Nejvyšší správní soud, neboť nepovažoval za žádoucí rozdělovat náklady jednoho řízení na část, o které by měl rozhodnout sám v důsledku odmítnutí kasační stížnosti, a část, o níž by v důsledku zrušujícího výroku měl rozhodnout Městský soud v Praze. Vzhledem k tomu, že úspěch stěžovatele v řízení o kasační stížnosti proti usnesení Městského soudu v Praze, který pramení z pochybení tohoto soudu, nelze současně považovat za neúspěch žalovaného, Nejvyšší správní soud podle § 60 odst. 1 a 7 s. ř. s. ve spojení s § 120 téhož zákona dospěl k závěru, že stěžovateli nemůže přiznat náhradu nákladů řízení. Kasační stížnost proti usnesení Krajského soudu v Praze byla odmítnuta, a proto Nejvyšší správní soud v souladu s § 60 odst. 3 s. ř. s. vyslovil, že žádný z účastníků řízení nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 22. června 2011

JUDr. Marie Turková
předsedkyně senátu